

но да разбере. Авторът разказва, например, че тези мадридски жени са оприличавали "кой знае защо" господата, които прекарвали цели часове седнали около масите изнесени на тротоара пред Военното казино, като "рибоците от Коруня" /стр. 238/. Не точно "рибоци", а "шарани". Поради големите си безжизнени очи за народа ~~шарани~~ шараните са символ на глупави хора. Така лицата на скучаещите рентниери са станали прицел за мадридската жена от народа, известна с остроумието си. Този прякор бяха получили в действителност не посетителите на Военното казино, а на Клуба на изящните изкуства, зад чиито големи прозорци се трупат членовете му. Това всеки българин може да забележи и днес в Мадрид.

Луис Ромеро се учудва, че среща и в "Молинеро", в разгара на знойното кастилско лято, господа с колосани яки /стр.258/. Това беше белег на аристократичност и този обичай е останал в сила до средата на петдесетте години. Строгото и изискано облекло, носено без ни най-малка волност, беше характерно за испанците, включително и за младите. Всички се стараеха да подражават в облеклото си на представителите на господстващата класа.

Същите тези хора се разделяха след среща с една абсурдна лъбезност, която Димов отбелязва на стр. 485. При раздяля мъжът казваше на дамата "коленича в краката ви, сеньора", подтикнат може би от желанието да коленичи в нозете ѝ, а тя отговаряше: "целувам ви ръка, кабалйеро", макар че не тя, а той всъщност ѝ целуваше ръката.

Може би се нуждае от разяснение, и най-вече за евентуалния испански читател на романа, това което отбелязва Димов за някои квартали на Мадрид, между улица "Браво Мурильо" и Университетския град. Нарича ги "комунистически райони", където можеха да бъдат видени тези, които се бяха борили в защита на републиката: "инвалиди от барикадите... вдовици на мъже от работническите батальони, майки, чиито синове бяха избити с италиански картечнищи..." /стр.243/